

Pas a desnivell

Amb els peus a frec de terra

Cada vegada que es produeix un atemptat terrorista, amb la inquietud general que això suposa, vénen tot seguit les explicacions autoritzades, les quals, a més de no explicar res, augmenten la confusió i ens omplen de dubtes.

La destrucció de l'edifici de la companyia telefònica de Madrid, tal com ens ho conten, resulta increïble. Fa unes quantes setmanes, un alt responsable de la seguretat de l'Estat s'adreçà al país per comunicar que ETA militar preparava una gran ofensiva. Digué que s'havia detectat la presència de *comandos* d'aquesta organització a la capital del Regne, amb paraules que feien suposar una actitud d'alerta i que existia una capacitat de control.

De cop, es desferma l'ofensiva anunciada i s'esdevenen uns quants fets que confirmen les temences del govern. Però, en canvi, no demostren d'una manera tan clara l'existència de mesures efectives per a evitar desastres.

Quedem, doncs, que era coneguda la presència de grups terroristes a Madrid. Que fossin difícils de localitzar s'entén perfectament, perquè una gran ciutat es presta a molts amagatalls. Tanmateix, se suposava que mentre els buscaven extremarien la vigilància, sobretot en els centres vitals on un atemptat podia causar més danys. Un d'aquests punts és la central madrilenya de Rios Rosas, que a part d'ésser un importantíssim nus de comunicacions (objectiu prioritari de qualsevol guerra oberta o subterrània) conté sistemes de transmissió de l'exèrcit i de la policia, instal·lacions de tèlex i xarxes d'informàtica connectades amb empreses bancàries. En resum, no caldria recórrer a la imaginació per concloure que, en el cas d'una conspiració terrorista, l'edifici de la Companyia Telefònica havia d'ésser un dels llocs més cobejables.

Com va anar la cosa? Ens diuen que un grup d'individus es va presentar allí pels volts de les tres de la matinada i l'ordenança els va obrir la porta perquè li van dir que eren de la policia i que hi anaven abans de l'alba en visita d'inspecció. Devien ésser molt convincents, a desgrat —crec jo— d'un aspecte de conjunt poc tranquil·litzador: carregats amb prop de dos-cents quilos de goma 2 (el pes exacte és motiu de controvèrsia), i amb l'embalum d'altres eines destructores indispensables —suposo— per a la seva missió. Un cop a dins, els

terroristes van desarmar el guarda jurat que tenia al seu càrrec la custòdia de l'edifici i reduïren l'altre ordenança i vuit obrers dedicats al manteniment de les instal·lacions. En total, onze persones, amb una de sola proveïda d'una arma que va perdre a les primeres de canvi. Els van tancar en una de les dependències i el centre de comunicacions més important del país va quedar incomunicat prou estona perquè els terroristes coHoquessin les seves càrregues explosives en tres plantes de la casa. És fantàstic! Encara van tenir temps d'alliberar els seus ostatges i de recomanar-los que fugissin pitant, perquè tot allò esclataria d'un moment a l'altre. En qualsevol país d'aquests que són uns llepafils de la democràcia, un fet d'aquesta naturalesa hauria provocat dimissions i destitucions fulminants. I després, és clar, n'haurien realitzat una pel·lícula molt taquillera. Però per aquests tocoms és diferent (ja va pro-

clamar-ho una famosa frase turística), la moral és alta i la ciutadania, encara que no ho sembli, és inassequible al descoratjament, com si tingués la gràcia natural d'un torero que diu que li deien «Alcoyano». Per tal d'estimular l'esperit de cooperació pública, ha estat oferta una recompensa de deu milions de pessetes a qui faciliti pistes que condueixin a la detenció de *comandos*. El temptador premi és tan diàfan que fins i tot proporcionen les següents claus per facilitar la feina:

a) Els *comandos* terroristes ciutadans solen viure en pisos de propietat o de lloguer. (Com tothom).

b) En general, són constituïts per joves de vint a trenta anys, que es distingeixen perquè porten grans bosses penjades a l'espatlla. (Com gairebé tota la joventut actual).

c) Aquests *comandos*, en petits grups, acostumen ésser molt amables amb els seus conveïns. (I això sí que és una excepció sospitosa).

Ahora amb la convocatòria, es donen uns quants números de telèfon per a formular les denúncies. Ja cal que la companyia telefònica s'espavili en reparar els desperfectes i tenir-ho tot a punt, perquè es pot preveure una acumulació de trucades impressionant.

Els qui se sentin cridats per una vocació investigadora cal, sobretot, que no es precipitin. Els judicis temeraris, i no pas únicament aquell, són perillósissims, poden fer més mal que una pedregada.

Mentrestant, continua el desori verbal. El dia 18 d'aquest mes d'abril, el locutor Florencio Solchaga, en un dels informatius de TVE, va referir-se a l'atac contra la Telefònica i digué que fou *una amenaça contra la pau que todos padecemos*. Se li va escapar? Fou una d'aquestes veritats que el Creador posa en llavis dels homes de bona fe? Ho veurem en els pròxims episodis... ● PERE CALDERS

VOCABULARI DE L'ARGOT DE LA DELINQUÈNCIA

per JOAN VINYOLES i VIDAL

Col·lecció LLENGUA VIVA-1

EDITORIAL MILLÀ - Sant Pau, 21 - BARCELONA

Demaneu-lo a la vostra llibreria